

Van de Redactie.

Rooses' toezicht, in het Fransch, Duitsch, Engelsch, Italiaansch en Russisch.

Wel mogen de uitgevers trotsch wezen op het succes van deze onderneming!

De reproducties, die het werk versieren, zijn voortreffelijk. In verrassende volkomenheid geven zij ons weder de blinking der harnassen, de streeltinten der prachtgewaden en drapeeringen, de flonkering der edelgesteenten, de onnaspeurlijke lijnengangen van het kantwerk. Méér nog dan dit alles: de glorie van des meesters penseel in de wedergave van de uiterst teedere tint- en licht-schakeeringen wordt er in weerspiegeld. Wij vinden er in weder, niet gehéél Van Dyck, natuurlijk, maar toch wel het kenmerkende van den grooten meester en gevoelen, bij de beschouwing der reproducties, dat hooge streelgenot voor de oogen, dat ons even een rilling van wellust door de leden doet gaan, als bij de werkelijke aanraking van donzig zachte weelde-stoffen.

Max Rooses gaf een tekst, die getuigt van zijn vruchtbare liefde voor den meester, van zijn kunsthistorische kennis, van zijn groot talent om het genie van groote schilders te kenschetsen, een talent, dat de getrouwe lezers van dit tijdschrift reeds herhaaldelijk hebben kunnen waardeeren en, naar wij hopen, nog dikwijls zullen kunnen bewonderen in volgende afleveringen.

Tonen en Tinten, door EDWARD B. KOSTER. Hilversum, Seyler en Reddingius (zonder jaartal). — Als een schilder ziet deze dichter de Natuur. Hij heeft haar lief om haarzelf. Het is hem een verrukking haar te naderen, haar te bestudeeren, haar te beschrijven, in korte prozaschetsjes, in gedichtjes, in klankrijke sonnetten. Koster moet er vaak naar hunkeren penseel en palet ter hand te nemen om nog op andere wijze te zeggen hoe hij de Natuur ziet.

Voor eenigen tijd ontvingen we van hem een bundel met Natuur-indrukken en stemmingen, geïllustreerd door zijn vriend, den schilder Hamel, over wien dr. Koster in ons tijdschrift zulke hartelijke bewonderingswoorden schreef. In hetzelfde genre is dit nieuwe, ongeïllustreerde boekje, althans in

hoofdzaak. De dichter heeft ook andere onderwerpen behandeld. Hij doet, wat hij verlangt te doen, met de uiterste nauwgezetheid, als een, die grooten eerbied heeft voor de kunst van schrijven en die de beteekenis van een goede techniek nooit onderschat. Van nagenoeg alle prozastukjes en gedichten uit dezen bundel kan men dan ook zeggen dat zij behooren tot het zéér goede, wat door knappe schrijvers in den laatsten tijd werd geproduceerd.

Dat wij met ons oordeel niet alleen staan, blijkt wel het best hieruit dat men maar enkele moderne tijdschriften kan opnoemen, waarin geen bijdragen van dr. Koster werden opgenomen. Wij wenschen onzen medewerker succes met dit nieuwe, netjes uitgegeven boekje.

De negentiende eeuw, door Professor F. J. L. KRÄMER. Historisch gedenkboek uitgegeven door *Het Nieuws van den Dag* bij het einde der Negentiende Eeuw. Amsterdam, J. Funke 1900. — Volgens den schrijver en den uitgever, hebben wij dit boek te beschouwen als een „gedenkboek” en vooral niet — naar de inleiding dadelijk vermeldt — als een leerboek. „Eene schets van hare geschiedenis” (die der 19^e eeuw) werd bedoeld met dit werk te geven „eene voorstelling van hetgeen in de binnenlandsche geschiedenis der volken en in de geschiedenis hunner onderlinge betrekkingen het gewichtigst moet geacht worden, waarin zoo min mogelijk de duidelijkheid is opgeofferd aan een overvloed van ondergeschikte zaken.” Door deze kenschetsing van een werk, dat vooral niet een leerboek mag worden genoemd, krijgt de lezer den indruk dat, volgens den hoogleeraar Krämer, in leerboeken wél de duidelijkheid is opgeofferd aan een overvloed van ondergeschikte zaken,” of liever aan de vermelding daarvan. En nu zijn zeer velen onzer in hun jonge jaren wel geplaagd met een lijvig geschiedenisboek, óók van een hoogleeraar te Utrecht, dat onzegbaar vervelend is, doch daarom, wij weten 't, behoeft elk leerboek dat nog niet te wezen.

De qualificatie „gedenkboek” komt ons minder juist voor. Een gedenkboek is juist